

5

K

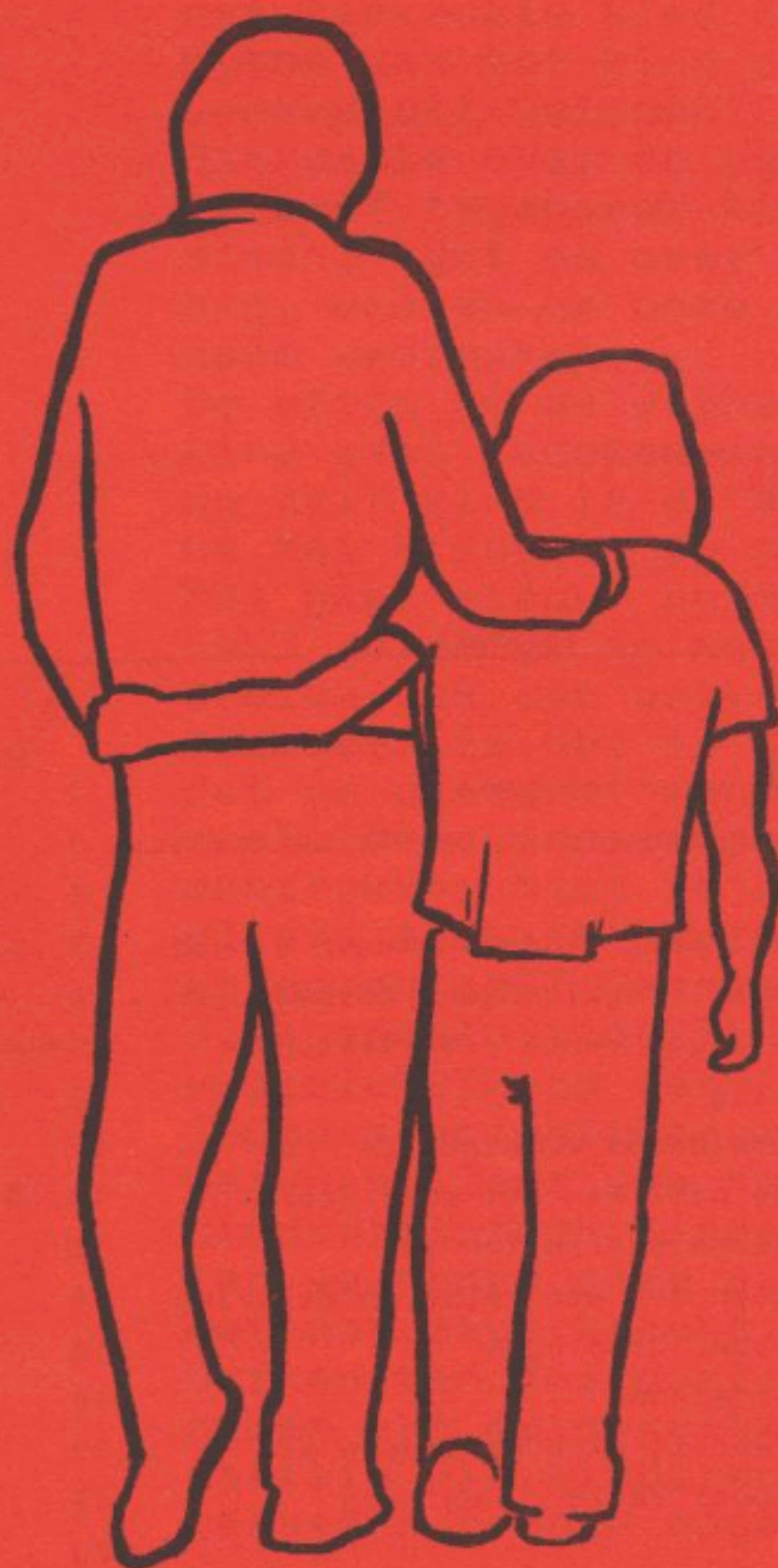
I

N

3e jaargang

1979

9



N.I.K.S.

NAAR INTEGRATIE KINDERSEKSUALITEIT

orgaan van de Landelijke Werkgroep Jeugdemancipatie
van de Nederlandse Vereniging tot Seksuele Hervorming

REDACTIE ADRES Postbus 6614 3002 AP ROTTERDAM	Kopij dient uiterlijk de tweede zaterdag van de maand in handen van de redactie te zijn, bij voorkeur getypt.	LOSSE NUMMERS Nederland f 1,50 België Bfr 25 Losse nummers zijn o.a. verkrijgbaar via de af- delingswerkgroepen.
REDACTIE Dr. F. Bernard Bob Ferguson Peter Geul Gorrit Goslinga Anke Reus	Voor het dagelijkse be- leid is de redactie ver- antwoordelijk. Gesigneer- de artikelen komen voor rekening van de auteurs	BETALING Postrekening 3436887 t.n.v. NVEB-LWGP, Zoetermeer. Vermeldt a.u.b. de reden van betaling. Bij voor- keur dient gebruik gemaakt te worden van de toe- gezonden accept-girokaart.
ABONNEMENTEN De abonnementsprijs bedraagt f 19,75 per kalen- derjaar. Opzeggen vóór 1 januari schriftelijk aan de redactie. Een abonnement dat op 1 juni ingaat kost het eerste jaar maar f 10,-.		ADVERTENTIES hele pagina f 40,- Per regel over 1 kolom halve pagina f 25,- (halve paginabreedte) f 0,50 kwart pagina f 15,- Omslag: 25% toeslag (minstens 1 pag) Advertenties die afbreuk doen aan de beoogde functie van het blad worden niet opgenomen.
Verzending geschiedt desgewenst in gesloten enveloppe. Nieuwe abonnees dienen kenbaar te maken of zij hier prijs op stellen. Anderen wordt het blad als drukwerk toegezonden.		

3e jaargang nummer 9
november 1979

INHOUD:

	BLZ.
Een werkgroep voor iedereen	2
Werkgroep jeugdemancipatie stelt beleid vast	3
Kindervuist	6
De Ruyter beschermt kinderen tegen schade	7
LWG in november - wijzigingen voorbehouden -	8
Jeugdherinneringen (kort feuilleton)	9
Kindermarteling	12
Oproep aan beeldende kunstenaars	12
Een gekleurde bril kan wel mooi staan	13
DSAP-überregionales Treffen	15
De rookgordijnen van een valse vergelijking	16
Afdelingsnieuws: Groningen	18
Thema con variazione	18
Gruivend likken zij zich de lippen af	19
Afdelingsnieuws: Venlo / Den Haag	19
Adressen	20



EEN WERKGROEP VOOR IEDEREEN

Op 6 oktober heeft de Landelijke Werkgroep Pedofilie besloten, voortaan door het leven te gaan als: LANDELIJKE NVSH-WERKGROEP JEUGDEMANCIPATIE. Bovendien werd aan de afdelingswerkgroepen geadviseerd, zich om te dopen in NVSH-werkgroep jeugdemancipatie en pedofilie. Dit laatste voor de herkenbaarheid voor opvang en voorlichting. Deze namen zult u van nu af kunnen tegenkomen wanneer er een actie wordt gevoerd voor de vrijheid van kinderen, vooral als het gaat om hun relatievorming en seksualiteit.

We zijn als LWGJ niet van plan om sommige activiteiten af te stoten, wel om ons beleids-terrein te verbreden. Al lang bestond er binnen de werkgroep onvrede met de suggestie die van een naam met "pedofilie" erin uitgaat: namelijk dat het hele probleem waarmee we als werkgroep bezig zijn de diskriminatie van een seksuele minderheid is. Hoewel we hebben geprobeerd het tegendeel aan te tonen, bleef de pers toch steeds weer schrijven dat volgens ons "pedofilie uit het strafrecht" moet. Alsof deze wetgeving alleen maar een probleem zou zijn omdat een aantal mensen met kinderen wil vrijen. Ze is in de eerste plaats een probleem omdat kinderen niet de vrijheid hebben om over hun eigen relatievorming te beslissen.

We vinden het fout om voor te stellen of het belang van kinderen alleen interessant is, wanneer ze een seksueel contact

met een volwassene willen hebben. Kinderen hebben meer rechten dan het recht om "ja" te zeggen tegen een seksueel contact. Bij voorbeeld het recht om daar "nee" tegen te zeggen. Tot nu toe hebben we aan dat laatste recht niet veel gedaan. Kunnen we volhouden het kind serieus te nemen als we daar niet ook voor opkomen? Zetten we niet soms tegenover de mythe van het asexuele kind de nieuwe mythe van het kind dat aan alle wensen wil voldoen? Een kritische discussie over de wijze waarop we zelf tegenover kinderen staan, lijkt me meer dan ooit nodig, willen we onze nieuwe naam waarmaken.

De strijd om de vrijheid van het kind gaat iedereen aan, of men nu zelf kind is of als volwassene met kinderen te maken heeft. Met haar nieuwe naam verwacht de LWGJ duidelijk te maken dat zij daarom ook een werkgroep voor iedereen is. Het is te hopen, dat we daardoor mensen met verschillende invalshoeken zullen aantrekken. Niet in de laatste plaats denk ik daarbij aan de kinderen zelf. Wanneer we bovendien aansluiting krijgen bij de voorzichtig op gang komende jeugdemancipatiebeweging (Kindervuist, Jaar van het Kind, Kindertelefoon, Kinderraad) zullen we onder onze nieuwe naam met nog meer kracht kunnen werken aan ons doel: het wegnemen van de ongelijkwaardige positie die kinderen door volwassenen krijgen opgelegd.

Gerard Zverus, voorzitter LWGJ

Werkgroep Jeugdemancipatie stelt

beleid vast

VERSLAG LWG-VERGADERING
d.d. 6 OKTOBER 1979

Met vertegenwoordigers uit 9 (van de 11) afdelingswerkgroepen, twee kinderen en een compleet dagelijks bestuur begint de (eindelijk weer eens) flink bezette vergadering aan een eveneens flink gevulde agenda.

de afdelingen

De afdelingswerkgroepen die verslag geven van hun intenties en activiteiten laten in het algemeen positieven geluiden horen. Amsterdam heeft een paar nieuwe mensen die actief willen zijn, en denkt onder meer aan een trainingsgroep voorlichting. (Is dat misschien landelijk te coördineren?).

Ook Den Haag heeft een nieuwe start gemaakt. Groningen heeft welliswaar maar een kleine groep maar draait toch best aardig, wat ook geldt voor Eindhoven en Venlo. Utrecht en Rotterdam, onze grootste afdelingen, gaan gewoon door met actief zijn.



voor-
lichting

Naar aanleiding van een brief van Hennie Boselie en ook na de opmerkingen hierover uit Amsterdam besluit de vergadering om eens te gaan inventariseren wat er zoal gedaan wordt op het gebied van voorlichting in de diverse afdelingen. Hennie Boselie en Eddy Heighton gaan dat doen.

jaar van 't kind

Het stuk dat Den Haag heeft geschreven over mogelijke activiteiten in het Jaar van het Kind wordt als achterhaald beschouwd door onze participatie in het Komitee Kindervuist (zie verderop).

kommissies

De politieke commissie houdt vooral de vinger aan de pols van politiek Nederland als het om "onze" aangelegenheden gaat. Er gebeurt nogal wat op het moment.

De wetenschappelijke commissie heeft haar inventariserende werkzaamheden vrijwel beëindigd en zal binnenkort 'echt' van start gaan. Hetzelfde geldt voor de justitiekommissie.

n.i.k.s.

Enkele mensen in de vergadering hebben kritiek op een volgens hen verkapte kontaktadvertentie die nu al een paar keer in NIKS heeft gestaan. Ook het ontblote kontje (in werkelijkheid een schouder, red.) in NIKS nr. 8 ontmoet kritiek. Zo iets mag niet in NIKS, vinden zij; ze vragen de vergadering om uit te spreken dat de redactie voortaan wat beter op dit soort zaken moet letten. De vergadering neemt dit niet over. De redactie wordt alleen gevraagd deze punten intern te bespreken.

Anke Reus uit Eindhoven wordt op voordracht van de redactie met algemene stemmen in die redactie benoemd.

BELEIDSNOTA



De nieuwe beleidsnota, waar we nu al zo'n jaar mee bezig zijn, is in deze vergadering afgehandeld. Eerdere kritiek was verwerkt in een gewijzigde versie, die nu werd aangeboden. Al snel blijkt dat de meeste afdelingen het nu een goed stuk vinden.

Enige kritiek komt er nog vanuit Utrecht en van een DB-lid. Met een paar (niet al te ingrijpende) wijzigingen wordt de nota vervolgens met algemene stemmen aangenomen. Hij kan dus nu voorgelegd worden aan de Verenigingsraad (V.R.) van de NVSH.



NIEUWE NAAM

Behalve het commissievoorstel om als naam voor de landelijke werkgroep voortaan "Kinderemancipatie en pedofilie" te gaan voeren - waarbij de toevoeging "en pedofilie" alleen voor de afdelingswerkgroepen zou gelden - waren er diverse andere ideeën. Zo werd als naam voorgesteld: werkgroep KINDERSEKS IS MENSENSEKS, werkgroep VERBODEN LIEFDE, de BOND VAN LIEVE OOMS en werkgroep PEDOFILIE EN KINDERSEKS. Ook het handhaven van de oude naam werd nog voorgesteld. Na enige discussie werden de meeste van die voorstellen echter weer ingetrokken en bleef als enig alternatief jeugd- in plaats van kinderemancipatie over. Mede onder invloed van de aanwezige jeugd (die dat zelf liever hadden dan 'kinderen') werd tenslotte gekozen voor "jeugdemancipatie". De naam van de landelijke werkgroep dus voortaan WERKGROEP JEUGDEMANCIPATIE, met voor de afdelingswerkgroepen de toevoeging EN PEDOFILIE.

De definitieve tekst van de Beleidsnota jeugdemancipatie is reeds aan alle afdelingswerkgroepen toegezonden. In de landelijke vergadering van 3 november kunnen de afdelingen extra exemplaren bestellen.

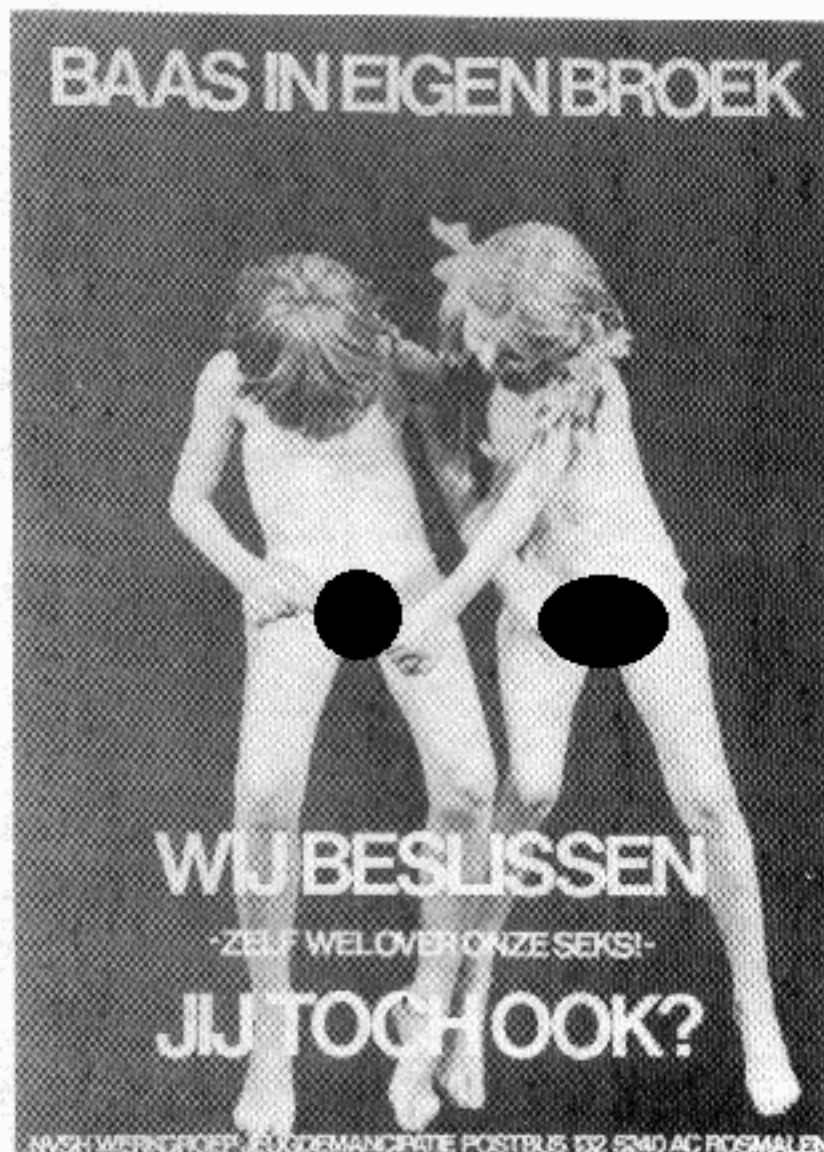
Wie een exemplaar van de beleidsnota, zoals deze aan de VR wordt aangeboden, wil hebben moet dit dus doorgeven aan de vertegenwoordiger van zijn afdelingswerkgroep. Eventueel kunnen exemplaren van de nota ook schriftelijk besteld worden (voor 15 november) bij: LWGJ
Postbus 540
Zoetermeer

Enkele bestuursleden hebben gepraat met Andrée van Es, een van de organisatoren van de Kindervuist manifestatie op 20 oktober in Amsterdam. Het bleek dat we van harte welkom zijn om als vijfde organisatie te gaan deelnemen in de Kindervuist. Op 20 oktober zijn we met een stand aanwezig, met zoveel mogelijk mensen erbij: groot en (vooral) klein.

**kinder
vuist**



Rob Gienow



Dit is de nieuwe poster van onze landelijke werkgroep jeugdemancipatie. De poster is in kleur uitgevoerd op het formaat 42 x 60 cm, en ziet er werkelijk prachtig uit! Je kunt hem bestellen door de kosten over te maken op postrekening nummer 3300542 van de werkgroep pedofilie eindhoven. De poster wordt in een stevige koker verzonden.

De prijzen - inclusief verzendkosten - zijn als volgt:

1 poster	f 6,50
2 posters	9,50
3 "	14,50
4 "	18,-
5 "	21,50
6 "	25,-
7 "	29,50
8 "	33,-

9 t/m 24 posters: door optelling van bovenstaande aantallen (b.v. 15 = 8+7). Je ontvangt dan 2 of 3 kokers. Bij bestellingen van meer dan 24 stuks gelden andere prijzen. Inlichtingen hierover via telefoon nr. 040 - 418260. De verkoopprijs exclusief verzendkosten bedraagt f 3,50.

BESTEL METEEN !

EH... GAAT U RUSTIG
LIGGEN MENEER... IK
BEN BLIJ DAT U TOCH... UCHE...

DIPLOMA



... DE MOED GEVONDEN
HEEFT OM MIJ TE RAAD
PLEGEN... EH... U DOET 'T
'TLIEFST S'NACHTS...?

... ZICHT...
JA B-BIJ VOLLE
MAAN...



.. EN DAARBIJ HEEFT U
DE NEIGING U IN VROUWEN-
KLEREN TE HULLEN... VOELT
U ZICH AANGETROKKEN
DOOR VROUWEN?

N-NEE
ABSOLUUT
NIET!



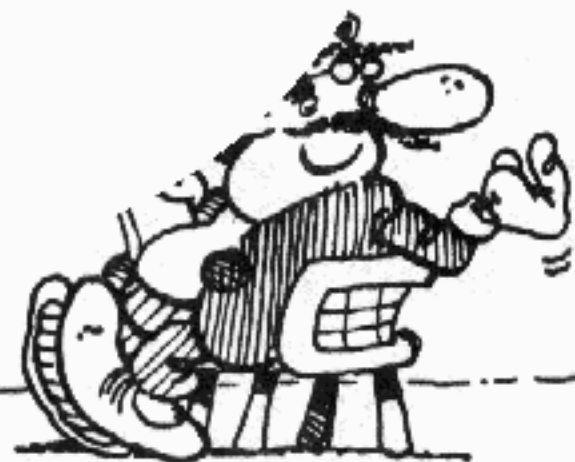
... RUSTIG MAAR... IK BEN ER
OM U TE HELPEN.. U BENT
WEL ERG GESTELD OP
KINDEREN GELOOF IK..?

IKKE... IK
DEEL ENDEP
UIT...



...M-MAAR 'TLEUKSTE VIND II
RIDDEN... D-DAT DOE II
'N PEEN IN 'T VOORLI

... NEE
MAAR...



...TE REDDEN BENT..

DACHT IK
'T NIET!!
@*+†



IEDER JAAR
'T ZELFDE LIEDJE!!



KINDERVUIST

Wat dacht jij toen je hoorde dat 1979 het jaar voor het kind zou worden? Een jaar feesten en niet naar school? Dacht je misschien dat je het thuis een heel jaar voor het zeggen zou hebben en dat ze je niets konden verbieden? Of dacht je dat alle kinderen een skate-board zouden krijgen en dat er veel meer speelruimte voor kinderen op straat zou komen in plaats van al die auto's?

Weet je wat wij dachten?

Wij dachten: "Misschien mogen kinderen nu eens zelf zeggen wat ze vinden van hun leven. En wat ze zouden willen; wie weet wordt er in het jaar van het kind gewoon eens een keer naar ze geluisterd!

En weet je wat er gebeurde? Er kwamen grote vergaderingen, van grote mensen! Die gingen vertellen wat ze van kinderen vonden. En als er al kinderen bij waren, dan moesten die hun mond houden! Oh ja, die mochten ook spelletjes gaan doen in een andere zaal. Zoals altijd. Maar ze mochten niet meepraten.

(uit: Kindervuist-krant, eerste uitgave)

KINDER PARADIJS ?

Zaterdag 20 oktober organiseerde het Komitee KINDERVUIST een manifestatie in Paradiso, Amsterdam. Er waren veel kinderen, vooral uit de buurt, maar ook wel uit andere delen van het land. Soms met speciale bussen van ver gekomen. De kinderen die ik sprak vonden het allemaal een hele leuke dag, maar ongeveer net zo als alle speciale kermisachtige kinderfestijnen leuk zijn. De wat oudere kinderen vonden het vaak toch te veel een grote mensen toestand. Het leek wel een beetje alsof kinderen het voor het zeggen hadden, maar dat was dan ook

alleen die ene dag. En dan nog liepen er veel te veel volwassenen belangrijk te doen. Mensen van de krant en van de radio (daar waren er erg veel van), mensen die iets op die dag georganiseerd hadden, die zelf kwamen kijken, het waren er bij elkaar veel te veel.

DOORGAAN !

Maar wat kun je eigenlijk verwachten voor zo'n eerste keer. Want wees nou eerlijk, het is toch nieuw voor Nederland dat er zo serieus geprobeerd wordt een kinderprotest op gang te brengen. Ik heb wel hoop dat deze beweging nog goed op gang kan komen. De manifestatie van zaterdag de twintigste was een goede eerste aanzet, en het is de moeite waard om de kindervuist krachtig te houden. Ook al zal hij voorlopig nog niet veel grote mensen echt hard kunnen stompen.



Indruk van twee 11-jarigen:

Ik vond het meer een grote-mensenvuist dan een kindervuist. De grote mensen stonden achter de kraampjes en hadden alles georganiseerd. De kinderen waren dan wel de baas maar dat was alles. Het toneel was erg leuk, vooral Snoepjes en Proloog en ook de liedjes van Werktuig, maar alleen in Snoepjes zaten kinderen, de rest was weer grote-mensenwerk.

Verder was het fijn dat er appels waren en ook de grabbelton was leuk. Die harde muziek buiten vond ik niks. Dat was toch niet voor kinderen. De BM bijvoorbeeld had een stand voor de kinderen, niet van de kinderen. Dat geldt trouwens ook voor de stand van jeugdemancipatie. Welk kind weet nou wat jeugdemancipatie betekent. Verder hebben we ons heel erg goed vermaakt, en we hebben een heel gezellige dag gehad. Als het weer komt gaan we er beslist weer heen. Maar dan willen we er zelf ook wel wat organiseren: bijvoorbeeld een vrij-tent voor jongens en meisjes.

De Ruyter beschermt kinderen tegen schade

NIEUWE WET OP PORNOGRAFIE

Bescherming tegen ongewenste confrontatie en bescherming van de jeugd. Op deze twee pijlers zijn de voorstellen uit de koker van minister De Ruyter om de pornografiewetgeving te gaan aanpakken gebaseerd. Het wetsontwerp is een poging om iets te doen aan een maatschappelijk volstrekt achterhaald stuk wetgeving. De oude wet verbiedt eigenlijk alles. Zowel plaatjes, voorwerpen als geschriften mogen niet worden tentoongesteld of verhandeld. Bovendien mogen ze niet getoond worden aan een jongere onder de achttien. (Tot 1969 gold hetzelfde voor voorbehoedsmiddelen.) Intussen trekt niemand zich iets van die wet aan. En het is de vraag of de nieuwe wet daar veel verandering in zal aanbrengen. Als ze ongeschonden wordt aangenomen zal straks iedereen mogen zien wat hij wil zien, maar niets hoeven zien wat hij niet wil zien. Een nobel streven. Maar zal er straks inderdaad actief worden opgetreden tegen etalages met pornografische boekjes en films, die nu meestal ongemoeid worden gelaten? Heeft de politie niet wat beters te doen?

"risico van schade"

Verder zal de jeugd beschermd worden. En wel tegen confrontatie met "schennis van de eerbaarheid" en tegen het onder ogen krijgen van afbeeldingen of voorwerpen "waarvan de vertoning schadelijk is te achten voor personen beneden de leeftijd van 16 jaar". Deze nieuwe wet bevat wel een interessant aspect. De jeugd wordt niet meer tegen "aanstootgevend" materiaal beschermd maar tegen materiaal dat "schadelijk" is. Dat "schadelijk" is een woord dat tot nu toe nog niet in de zedenwetgeving voorkwam. De Commissie Melai - op wier adviezen de nieuwe wet grotendeels is gebaseerd - betoogde welliswaar dat de schadelijkheid van porno voor kinderen niet is aangetoond

maar meende wel dat er een "risico van schade" aanwezig is. Een redenering die ze ten aanzien van seksuele kontakten (artikel 247 dus) ongetwijfeld ook zal volgen.

naaktstrand

Het nieuwe artikel bedoelt dus niet alleen te beschermen tegen schadelijke porno, maar tegen alles wat schadelijk is; op zich is dat een verbetering in vergelijking met de huidige wet. Er zijn echter ook weer bezwaren te maken.

Ten eerste: Wat is voor een kind "schadelijk te achten"? Zeker als men gaat denken in termen van "risico dat er schade optreedt" is er kans dat volwassenen hun eigen normen van wat ze schadelijk vinden gaan toepassen op kinderen. Nog in 1973 achtte de commissie Melai het toelaten van kinderen onder de 16 jaar op naaktstranden niet gewenst. De Ruyter neemt dat advies nu natuurlijk niet meer over. Maar was in 1973 een naaktstrand wél schadelijk voor een kind en nu niet meer? Natuurlijk niet: de normen van volwassenen zijn veranderd. Zo betrekkelijk is het begrip "schadelijk".

Ten tweede: Het is de vraag of de strafwet een geschikt instrument is om "schadelijke" plaatjes voor kinderen verborgen te houden. Kinderen zitten, zoals Brongersma terecht stelt, niet in een verzegelde kluis. Dat deze wet er meer toe zal leiden dat er nu en dan bij toeval eens iemand vervolgd zal worden dan dat kinderen daadwerkelijk beschermd worden kan men nu al op zijn vingers natellen. En dan kan men zich bovendien nog met reden afvragen of confrontatie met strafvervolgning voor een kind niet pas écht schadelijk is.

niets veranderd

Ondanks de goede bedoelingen lijkt dit wetsontwerp toch niet meer dan een stukje getuigenispolitiek. Minister De Ruyter verklaarde reeds "een gruwelijke hekel te hebben aan een wetgeving die er wel mooi uitziet maar die zich ver van de maatschappelijke realiteit

heeft verwijderd". Ik denk dat ook deze nieuwe wet, wanneer ze eenmaal aangenomen is, bij gebrek aan duidelijkheid over wat "schadelijk" is al gauw precies zo'n soort wetgeving zal zijn.

leeftijdsgrens

Overigens wordt opnieuw een leeftijdsgrens van 16 jaar gehanteerd. Het zou er op kunnen wijzen dat men bij Justitie en de Commissie Melai ook voor wat betreft seksuele contacten niet aan een verlaging van de leeftijdsgrens denkt, maar eerder geneigd zal zijn het absolute verbod dat er nu is te versoepelen zonder seksueel contact voor kinderen helemaal vrij te geven. Voor ons een uitdaging om uit te vinden hoe je kinderen een verhoogde rechtsbescherming kunt geven zonder hun recht op zelf gekozen seksueel contact aan te tasten.

Jan Schuijjer

LWG IN NOVEMBER

- wijzigingen voorbehouden -

Op zaterdag 3 november komt de Landelijke Werkgroep Jeugdemanipatie - voor het eerst onder deze nieuwe naam - in Utrecht bijeen. Behalve de gebruikelijke afdelingsnieuws-uitwisseling, mededelingen en dergelijk wordt ook de begroting voor het komende jaar behandeld. Een concept voor deze begroting is reeds opgesteld, maar hoe de bedragen uiteindelijk worden ingevuld hangt ook sterk af van de organisatorische opzet van de landelijke werkgroep in 1980.

Hierover (over de structuur van de LWG en daarmee samenhangend het aantal vergaderingen en weekends) moet ook een beslissing genomen worden. In het afgelopen jaar bleken een aantal mensen niet erg gelukkig te zijn met de manier waarop de huidige structuur functioneert. Die huidige structuur is kort aan te geven met een nauw samenwerkend dagelijks bestuur, aangevuld met commissies voor deeltaken, en een maandelijks bij-

eenkomende afvaardiging vanuit de afdelingswerkgroepen en vanuit dit bestuur en de commissies. Bezwaren die gehoord konden worden waren: het bestuur komt autoritair over omdat het zo veel beter op de hoogte van alles is; het DB zelf beschouwt de landelijke vergaderingen als herkauwen; de opkomst naar de landelijke werkgroepsvergaderingen is erg klein doordat de animo om er elke maand een zaterdag aan te besteden ontbreekt.

Er zijn een aantal mogelijkheden geopperd om per 1 januari de opzet te wijzigen. Gedacht is aan minder landelijke vergaderingen, maar in plaats daarvan een paar keer per jaar een landelijk weekend waar iedereen welkom is. Ook wordt gedacht aan een 'kerngroep' die taken van het dagelijks bestuur gedeeltelijk kan overnemen. De discussienota over dit onderwerp is al besproken in NIKS 8 ("Wijzigingen Voorbehouden", bladzijde 6).

opnieuw: beleid

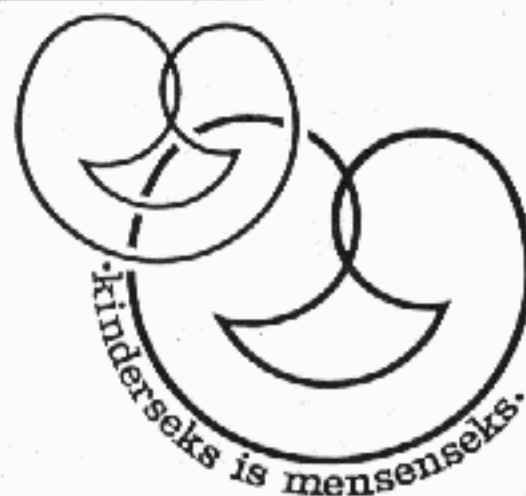
Aan de hand van een reeds eerder ingediende nota "beleidsnota: een ander beleid?" zal de kant van het beleid ter sprake komen. Vragen die opgeworpen kunnen worden zijn namelijk: zijn we wel bezig met waar we zeggen mee bezig te zijn, en: is de beleidsnota niet al weer een beetje achterhaald?

kindervuist

Een belangrijk punt is ook de evaluatie van de Kindervuist-manifestatie van 20 oktober. Het gaat hierbij onder andere om de vraag wat in de toekomst onze inbreng kan zijn in het Komitee Kindervuist.

Tot zover de landelijke werkgroepsvergadering van 3 november. De laatste vergadering in 1979 wordt gehouden op zaterdag 8 december.

BF



Als je zo om je heen hoort, dan is bijna iedereen zeer onschuldig en vroom geweest in zijn jeugd. Zij weten zich niets ondeugdelijks te herinneren, als het om de lusten des levens gaat. Ik kan er niets aan doen, maar met mij is het anders gesteld. Vooral mijn lagere schooltijd borrelt van de erotiek, borrelt ook van de gemiste kansen. Dat is zonde, die gemiste kansen, maar wat let me, om de achterstand in te halen? Dat andere "zonde", die christelijke verderfelijke zonde, kende ik niet. Die erotische jeugdherinneringen zijn voor mij een zeer positief gegeven uit mijn verleden. Ik zie het niet als kinderachtige, tamelijk onbenullige spelletjes, integendeel zelfs: mijn seksuele en erotische ontdekkingsreis vormde een wezenlijk onderdeel van mijn bestaan, net zoals dat nu ook, iedere dag opnieuw, een wezenlijk onderdeel van mijn bestaan vormt. Kinderen zijn onschuldige wezens, hebben hele primitieve erotische gevoelens en kunnen geen volwaardige seksualiteit beleven? (Wat dat laatste ook moge betekenen!) Laat me niet lachen!



ontdekking

Mijn vroegste herinnering is wel van heel vroeg, namelijk toen ik als zeer klein kind heel of half naakt op mijn rug op tafel lag, terwijl een van de familieleden mij een schone luijer omdeed. Ik friemelde wat aan iets, wat onderaan mijn buikje en tussen mijn been-tjes zat. Dat is ongeveer het enige wat ik ervan weet. Weinig opwindend om na te vertellen, maar dit moet wel één van de eerste ontdekkingsreizen van mijn eigen lijf zijn geweest. Uit mijn peuter- en kleutertijd zijn nog enkele plezierige momenten overgebleven. Zo was het welhaast een familie-aangelegenheid, als mijn wat oudere zusje op de wc-pot, en ik er naast op de po, gezamenlijk onze behoeften gingen doen. Van ons tweeën moest de wc-deur wagenwijd open, van de anderen moest hij steeds dicht, omdat de deur het looppad afsneed en vanwege de geurenproductie. Dit ceremonieel was voor mijn zus en mij geen verplicht nummer, maar meer een gezellige zitting. Bloot en met lichamelijke bezigheid zijn, ook die van oudere broers en zussen, ervaarde ik als kleuter als fijn, plezierig, gewoon leuk. Ook toen ik eens met ontbloot onderlichaam in de gootsteen stond, nadat ik op straat onder het spelen vergeten was een wc op te zoeken, waardoor ik spontaan in mijn broek gepoept had vond ik een feestelijk gebeuren, waarbij ik mijn lijf als lekker (van mij) voelde. En dan die belangstelling! Iedereen in huis, die bij de kraan moest zijn, kwam óók naar mij kijken.



avontuur

Het echte seksuele avontuur begon toen ik zes jaar was. Ik werd in een kindertehuis geplaatst. Ik was de jongste van de jongensgroep en de oudste was een jaar of vijftien. Het duurde niet lang, of het broekje ging al naar beneden. De uitverkoren plek was natuurlijk de slaapkamer, waar het allemaal gebeurde. Er waren diverse slaapkamertjes, waar op iedere kamer vier bedden stonden. Ik sliep met een tweeling van een jaar of tien op mijn kamer. Twee jongens, waar ik gelijk al goed mee kon opschieten. De andere jongen was een oorlogswees van een jaar of veertien. Met de laatstgeborene tweelingjongen had ik al vlot een leuk en spannend spelletje bedacht. Als we op bed lagen, dan zei deze jongen uitdagend, dat ik mijn kontje niet durfde te laten zien. Nou, dat durfde ik wel en weldra had ik mij op mijn buik met ontbloot onderlijf op zijn bed geplaatst. Het was een soort 69-houding, hoewel we daar nog nooit van gehoord hadden. Hij lag op zijn rug in bed, onder de dekens. Ik lag bovenop bed, mijn benen gespreid, met zijn hoofd ertussen, pal voor mijn kleine jongensbillen. Met zijn handen streelde hij alle monie en tedere delen, iets wat voor ons beiden best opwindend was. De twee andere jongens durfden niet, vandaar dat ik dit een tijdlang alleen met deze jongen deed. Iets wat het spanningselement nog vergrootte was het risico van ontdekking, iets wat ons alleen maar méér opwond, dan dat het ons ervan weerhield.

douchepret

Ook het douchen, wat eenmaal in de twee weken (!) gebeurde, had zijn aantrekkelijkheden. ik moet nu, achteromkijkend, tot de onthullende konklusie komen, dat ik als jongste telg van de groep (welke zo'n zestien jongens groot was) nauwelijks op een erotische manier belangstelling had voor mijn groepsgeenootjes. Het douchen gebeurde in de welbekende groepsdoucheruimte, waarin voor ieder persoon een eigen open douche was gemaakt. Ik keek dan wel niet naar de andere jongens, ik exhibitioneerde des te meer. Niet uit opzet, maar ik vond het gewoon lekker als die anderen mij zo bloot zagen lopen en spelen. Om toerbeurt mocht om de twee weken een jongen in de enige badkuip, die ook bij de douches behoorde. Ik ging dan altijd kijken, hoe vuil en zeperig het water dan al was geworden en of het piemeltje van de jongen nog te zien was. De jongens vonden het allang best, een beetje gezelschap van zo'n klein kneepje bij hun bad.



drama

Maar het duurde niet lang, of ik kwam er door een dramatische gebeurtenis (althans voor een zesjarige jongen) dat het lijf wat ik had toch ook wel zijn vieze en schandelijke kanten had. Dat was toen ik op een keer uitgebreid en dun gepoept had en er geen wc-papier meer bleek te zijn. Een vuile broek vond ik vies, dus ik peurde met mijn vinger al het vuile en ongewenste bij mijn poepgat weg en smeerde dat aan de muren af, die er na deze behandeling als echte "modern art" uitzagen. Eenmaal vertrokken van het toilet was ik als kleine jongen het hele gebeuren alweer vergeten: want kinderen hebben een druk leven met spelen, rennen op de step, eten weigeren en al die dingen die een kinderleven zo druk bezet maken. Op een gegeven moment werd ik opgepikt door een groepsleider, die mij op de schandelijke fout wees. Een groepsleidster van een andere groep werd erbij gehaald en ook steeds meer toelopende kinderen moesten zeker zien, welk een fout ik wel gemaakt had, zo smerig, bah! Ik voelde me schuldig door deze openbare terechtstelling.

Vreemde meneer

Een paar maanden na deze gebeurtenis maakte ik een dergelijke catastrofe mee. Onze groep was op vakantie gegaan. We verbleven op een bungalowkamping ergens in een bosrijke omgeving. Het kompleks was zo neergezet, dat er een centraal ontmoetingspunt voor de bezoekers was: met winkels, rekreatietoestanden, het bekende werk zagezeggd. Van daaruit liepen er diverse paden naar de bungalows. Toen ik een keer naar één van de winkeltjes was gegaan, liep ik weer terug naar mijn "eigen" bungalow. Al lopend merkte ik dat er iets vreemds was. De omgeving zag er ditmaal anders uit dan ik het in die paar dagen had leren kennen. Ik liep door en zag in de verte bungalows staan, die ik niet kende. Voor één ervan zat een man zijn krantje te lezen. Ik ging naar de man toe en zei hem met mijn timide stemmetje dat ik de weg kwijt was en of hij me thuis kon brengen. Dat kon wel zei hij, en vervolgens moest ik in zijn auto klimmen. Na een korte autorit kwamen we bij de bungalows die ik als "mijn" woonplaats herkende. We werden hartelijk door de beide groepsleidsters ontvangen, die de aardige meneer voor zijn vriendelijkheid en moeite bedankten.

Ik was blij en trots op mijn eigen initiatief, dat ik naar die meneer was gestapt en zo weer thuis was gekomen. Hartelijk werd de meneer uitgewuifd. Toen hij uit het zicht was, keerde de stemming plotseling totaal om in een soort helse panieksituatie. Mij werd op een heel verontruste manier uitgelegd, dat ik dit nooit had mogen doen, dat ik nooit met vreemde mensen meem oest gaan, omdat die wel eens iets zouden willen doen.

Als bijna zevenjarig knulletje vroeg ik me af, wat die meneer dan had willen doen, maar dat werd niet tegen me gezegd. Dus een vreemde man kon "iets" doen en dat klonk allemaal heel geheimzinnig en de toon waarop het gezegd werd, was wel heel gevaarlijk, dus zo zou het dan ook wel zijn. Ook hier was mijn gevoel van goed handelen onder me weggeslagen.

seksvriendje

Weer terug van vakantie werd een paar maanden later de leefgroep, waarin ik zat opgeheven. Alle kinderen werden verdeeld over andere groepen en ik ging met nog enkele andere jongens naar een geheel nieuwe groep. Dit was een grote verandering, ook op seksgebied. In deze groep heb ik mijn eerste echte pure-seksvriendje ontmoet, Richard. Nu was hij de jongste van de groep: hij was zes jaar, donkere ogen, zwart haar en een brutaal, maar spontaan gezicht. Ik was zelf "al" zeven, dus heel wat ouder, vond ik. We kwamen bij elkaar, omdat we naast elkaar sliepen. De hele groep sliep weliswaar op één slaapzaal, maar de bedden waren door grote schotten tot een soort halve binnenkamertjes omgetoverd. Uiteraard kon de groepsleiding met hun lichaamslengte gemakkelijk over die schotten heen kijken. Controle was immers noodzakelijk!

In één zo'n vak sliep ik met Richard. Richard was een echte brutale dondersteen, die vol streken zat, waardoor ik hem nooit helemaal op zijn woord geloofde. Op een keer zei hij tijdens het naar bed gaan dat hij iets durfde, wat ik niet durfde. Hij durfde mijn pikkie wel in zijn mond te stoppen. Nou dat wilde ik wel eens zien, dus mijn broek ging omlaag. En inderdaad stopte Richard 'm in zijn mond, waarna hij eraan begon te sabbelen. Een bijzonder lekker gevoel was dat wel en het beste bewijs was wel de stijve, die ik in zijn mond kreeg.

Dit spelletje werd een avondliks terugkerend gebeuren: zo even voor het slapen gaan, even mijn piemel in Richard zijn mondje. We hebben dit maandenlang zo volgehouden, zonder gesnapt te worden. Richard kreeg op den duur wel ervaring in het sabbelen. Als mijn piemel in zijn mond zat, ging hij met zijn tongetje over mijn piemel, die, ook door ervaring gerijpt, heel vlot in stijve positie was gebracht. We gingen ook kleine variaties verzinnen. Op aandringen van Richard heb ik eens in zijn mond gepiest. Dit ging heel moeilijk, want ik had een stijve en toen ik er wat uitkreeg, spuugde hij het er gelijk weer uit. Ik schrok me te pletter! Onvermijdelijk kwam de vraag, of ik de piemel van Richard durfde af te zuigen. Nou, dat wilde ik best, want ik was wel razend nieuwsgierig geworden. Maar ik durfde het niet aan, omdat Richard altijd van die dwaze streken uithaalde. Ik was bang, dat hij in mijn mond zou plesen en dat wilde ik niet. Al zijn beloftes ten spijt, dat hij dat niet zou doen, heb ik het niet aangedurfd, om hem af te zuigen.



betrapt

Maanden later, ik was al bijna acht, kwam er een nieuw jongetje in de groep, die in ons slaapvak kwam. Een vervelend jongetje, vond ik maar. We werden wel bevriend, maar eigenlijk had hij het geheime seks-bondgenootschap van Richard en mij verstoord en verbroken, want dat was iets van ons tweeën.

Met deze jongen heb ik ook nog een klein drama beleefd. We speelden toen het populaire spel "doktertje". Ik was de dokter en hij de patiënt. Ook dit speelde zich volkomen authentiek af op het bed, 's avonds voor het slapen gaan. Ik had de zieke patiënt op zijn buik op bed gelegd en hem zijn broek naar beneden laten doen, waarna ik als arts de diagnose zou stellen. Op dat moment keek een jongen van een ander slaapvak over het grote afscheidingsocht heen en hij zag het hele dokterstafereel voor zich. Dit overigens tot zijn grote schrik, want hij begon heel hard te schreeuwen, dat er daarachter viezigheid werd bedreven en meer van dat soort enge dingen. De groepsleidster kwam met een rood hoofd aanlopen, waarna ten aanschouwe van de hele groep een zedenpreek tegen mij werd gehouden. Want de broek van die andere jongen was wel omlaag, maar ik stond erbij, dus was ik de hoofdschuldige! De preek was wel heel eng, omdat me nu allerlei geestelijke afwijkingen werden verteld, die ik zou krijgen, als ik me met deze vieze spelletjes bezig hield. En als ik nou zo graag een paar billen wilde bekijken, dan kon ik toch ook mijn eigen billen bekijken? Ik vroeg me af hoe dat moest, dat heb ik nooit zo goed begrepen.

De juf wees me ook nog op het feit, dat ik toch al acht jaar was en dat andere jongetje pas zeven en dat ik dus eigenlijk al veel te groot was voor dit soort dingen. Dit soort momenten vond ik als kind altijd vreselijk om mee te maken, temeer omdat ik altijd als voorbeeld voor een hele groep andere kinderen ten toon werd gesteld.

Gelukkig voor mij ging ik niet lang daarna weg uit het kindertehuis, terug naar het ouderlijk huis.

(wordt vervolgd)

kindermarteling

DROEF RAPPORT AMNESTY

Amnestie International heeft ter gelegenheid van de "week van de gewetensbezwaarde gevangenen" een rapport uitgebracht over kinderen in gevangenschap. Het is een studie waarin gegevens over de gehele wereld zijn bijeengebracht over ingevangenis neming en marteling van kinderen. "Het afschuwelijkste rapport dat we ooit hebben uitgegeven" noemt Amnestie het document "Children" zelf.

Het blijkt dat kinderen over de gehele wereld worden gemarteld en doodgeschoten, vaak alleen om informatie los te krijgen over de activiteiten van hun ouders. Ook kinderen die samen met hun ouders in de gevangenis terecht zijn gekomen worden vastgehouden en gefolterd voor de ogen van hun vader of moeder.

Het rapport noemt naast veel individuele gevallen het vermoorden van 100 tot 200 kinderen in het Centraalafrikaanse Keizerrijk van Bokassa eerder dit jaar, en de afslachting van ongeveer 5000 jonge mensen gedurende de periode van de Rode Terreur in Ethiopië, van december 1977 tot februari 1978. De Indonesische regering houdt nog steeds veel jonge mensen gevangen die in 1965 zijn opgepakt omdat òf zijzelf òf hun ouders werden verdacht van communistische activiteiten. Ook in Zuid-Afrika zitten veel kinderen gevangen onder de Terroristenwet.

bf-

bron: NRC-Handelsblad

(advertentie)

Mini-kindervakantiehuis. f 10,- p.dag
Weekend f 15,- Week f 42,- volledig.
Ma of pa ook welkom, zelfde prijs.
Plezierige sfeer. Gratis voor kind dat helpt bij mijn creatief-zijn: ik maak erg leuke kinderposters en spellen.
Tel. 08389-5666

oproep aan BEELDENDE KUNSTENAARS

Aan de beeldende kunstenaars die zich met het kind als onderwerp bezig houden:

doe mee aan de tentoonstelling

HET JAAR VAN HET KIND

ekspositie ten bate van het Wereld-Kinderfonds van de UNICEF
in het winkelcentrum Hoog Katerijnen
(Centraal Station) te UTRECHT
van woensdag 28.11. t/m zaterdag
22.11.1979

tevens ONDERDAK GEZOCHT bij kollegas
in Utrecht voor + acht vrijwillige
medewerkers aan deze expositie!

De werkstukken, zoals schilderijen, tekeningen, druktechnieken, beeldhouwwerk, plasteken, keramiek, posters en fotoposters moeten het kind als thema hebben.

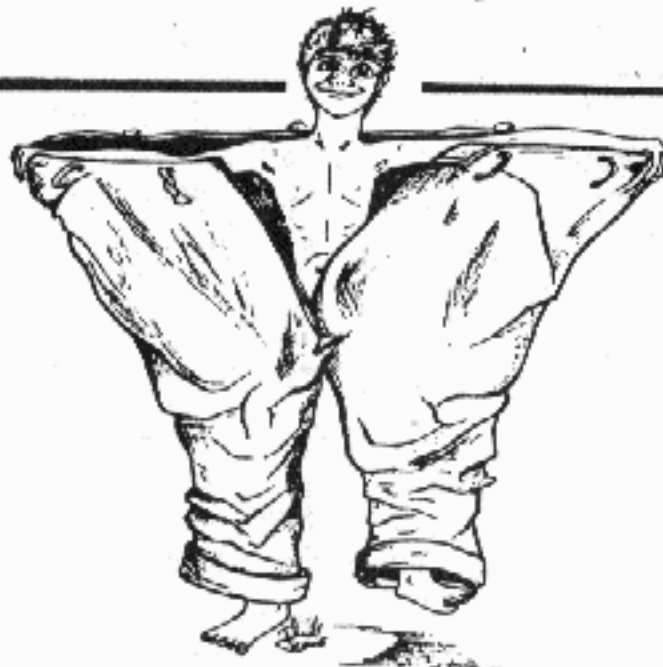
de tentoongestelde werkstukken (maximaal 8, minimaal 2) moeten TE KOOP worden aangeboden. Bij verkoop wordt 30% aan het Wereld-Kinderfonds afgestaan.

Het inschrijfgeld van f 15,- moet worden overgemaakt op postgiro nr. 3537861 HOOGEVEEN onder vermelding van EKSPPOSITIE JAAR VAN HET KIND / UTRECHT.

Voor inschrijving kunt U een briefkaart met omschrijving en het aantal werken sturen naar GALERIE DE KAMELEON Het Haagje 26, 7906 AA HOOGEVEEN. Voor inlichtingen kunt U bellen tel. 05280-73206.

De inschrijving sluit op 12 november 1979.

INGO SCHNABEL
Organisator.



baas in eigen broek.

EEN GEKLEURDE BRIL KÀN WEL MOOI STAAN

Pedofilie als psychische gesteldheid van een bepaalde groep volwassenen. Het blijft een -mijns inziens niet zo vruchtbaar- gezichtspunt van waaruit nog veel publikaties zullen verschijnen. Misschien is het niet eens zo gek om vast te stellen dat "wetenschappelijk" werk vaak voor een groot deel bestaat uit het oplossen van onnodige, zelf opgeworpen problemen. Met name bekruipt dat gevoel me tenminste als ik merk dat kunstmatige en abstracte indelingen van groepen mensen of gedragswijzen het uitgangspunt zijn van psychologische, psychiatrische en sociologische studies en geschriften. Maar zelden zie je dat iemand de kunstmatigheid van zulke indelingen werkelijk doorziet en weet te doorbreken.

Natuurlijk ligt het voor de hand om, als je merkt dat andere schrijvers rare conclusies trekken uit onderzoek naar bijvoorbeeld pedofiele gerichtheid van mensen, omdat ze zich niet los kunnen maken uit de iedereen van jongs af aan ingeprente man/vrouw - hetero/homo indeling, dezelfde indeling voor het gemak te gebruiken. Anders is er namelijk een groot gevaar dat niemand je wil begrijpen.

Toch wordt ik vaak een beetje wee in de buik als ik lees over het grote onderscheid (psychologisch wetenschappelijk intrinsiek-menselijk en onomstootbaar wezenlijk weet je wel) tussen heteroseksueel gerichte pedofilie (dan wel pedoseksualiteit) en homoseksuele of biseksuele gerichtheid op kinderen. Of als de elkaar citerende, aanvallende of juist ondersteunende onderzoekers zich wel verbazen over het feit dat steeds vooral mannelijke 'jongetjes-pedofielen' worden aangetroffen of onderzocht, er ook wel maatschappelijke achtergronden voor aanwijzen (maar dan even terloops en meestal in vage woorden), maar er dan toch mee blijven werken. Of nog erger: het verschijnsel proberen te verklaren vanuit precies de zelfde indelingsgedachte die waarschijnlijk de oorzaak ervan is.

vastgepraat

Voor mij staat vast dat de westerse cultuur, die seksualiteit vooral benadert vanuit huwelijk, voortplanting en gezinsvorming, zich een beetje heeft vastgepraat. Ook al verandert er veel en wordt er

ruimschoots geïntegreerd, getolereerd, geëmancipeerd, het gebeurt allemaal voor het grootste deel vanuit de huwelijken en gezinsgedachte. Misschien kan dat ook niet goed anders, want wie is er nu werkelijk zo onafhankelijk als hij/zij zich voorgeeft te zijn, of zou willen zijn?

grens verleggen

Goed, laten we dan ook erkennen dat we nog steeds een zeer beperkt gezichtsveld aan het uitbreiden zijn. Dat uitbreiden betekent dan: vanuit bekende patronen grenzen overschrijden. Het is niet erg als je daarbij gebruik maakt van de woorden en begrippen die in die patronen passen, want dat begrijpt iedereen tenminste. Maar je moet je wel blijven herinneren dat het er om gaat de grenzen te overschrijden en te verleggen.

Brongersma

In het Nederlands Tijdschrift voor Criminologie schreef E. Brongersma het artikel "PEDOFILIE" ALS VERZAMELNAAM VOOR ONGELIJKSOORTIG GEDRAG. Hij citeert, weerlegt en verdedigt er lustig op los, hetgeen aanvankelijk enige onduidelijkheid in zijn betoog brengt. Aan het eind van het artikel heeft hij toch zijn lezers een goed beeld gegeven van een visie die vruchtbaar kan zijn bij het verleggen van grenzen. Met decriminalisering als leitmotiv maakt Brongersma indelingen

naar oprechtheid en andere achtergronden bij seksuele contacten met kinderen. Hij wijst er duidelijk genoeg op dat veel van zijn veronderstellingen zwaar hypothetisch zijn, maar redeneert naar mijn smaak toch vaak te makkelijk vanuit een (opgedrongen) schuldbesef. Het is een verdediging met vreemde middelen, geleend van de aanvaller zonder het altijd goed te beseffen. Gelukkig wordt nu het onderscheid tussen echte en schijnpedofilie door Brongersma wat betrekkelijker gezien. Hij maakt duidelijk dat dit onderscheid niet parallel loopt met het onderscheid tussen contacten waarvoor een kind wel of niet beschermd zou willen worden, en dus voor de decriminalisering niet veel betekenis heeft.

Als daarna echter gissingen worden gedaan - op grond van veel te weinig en bovendien vaak erg subjectief lijkend onderzoek - over de wezenlijke verschillen tussen de manier waarop jongens en meisjes seksuele ervaringen beleven, en tussen de liefde voor een kleine jongen (die immers door zijn gladde huid en ronde vormen eigenlijk net zoiets is als een volwassen vrouw) en voor een man, begrijp ik het niet meer. Waar is dat toch voor nodig om zo aan die verwrongen heteromoraal vast te blijven zitten? Misschien is het nodig om mensen als Van der Kwast, die toch ook vanuit die moraal denken, van je standpunt tenminste nog iets duidelijk te kunnen maken. Ik kan daar nog vrede mee hebben, maar blijf het betreuren dat je standpunt er zo door afgezwakt wordt.

Scheller

In kleine oplage verscheen - nadat eerder al proefdrukken hadden gerouleerd - van de hand van Hardy Sigfrid Scheller het boekje "Die manipulierte Psyche", beschouwingen over heteroseksuele pedofilie. De inhoud is beter dan het boekje er op het eerste gezicht uitziet. Scheller waarschuwt zijn lezers in de inleiding dat hij de eerste

tien hoofdstukken weinig over pedofilie te lezen krijgt omdat eerst het nodige gezegd moet worden over onze verwrongen instelling ten opzichte van seksualiteit. Al wordt er hier en daar nogal sterk vereenvoudigd en ingekort, het gebeurt heel bewust om een compact verhaal te krijgen. En dat is gelukt, met behoud van de bedoeling: de werkelijke problemen boven water te krijgen en daarna genoeg zinnigs over pedofiele belevingen te zeggen.

Het is natuurlijk leuk dat iemand nu eens duidelijk over kleine meisjes schrijft, maar het is nog leuker dat hij tegelijk de achtergrond niet vergeet en de lezer wijst op de gevaren van pseudo-emancipatie, op de indoktrinatie die kinderen klein houdt en volwassenen onderworpen, en zo nog wel meer. En de kracht van het boek zit ook in de bondigheid waarmee, door de juiste voorbeelden te treffen, vrij diepgaande zaken kort worden duidelijk gemaakt. Het zou de moeite waard zijn het boek "Die manipulierte Psyche" in het Nederlands te vertalen en voortaan bij informatiestands te gebruiken. Mogelijk blijkt na vertaling de kreterigheid (indoktrinatie, instituten, Het Systeem, onderdrukking, materialisme) wat te links om iedereen te bereiken, maar dan zou wellicht iemand gevonden kunnen worden die in overleg met de auteur het boek enigszins herschrijft zodat het, zonder aan duidelijkheid in te boeten, wat algemener gericht wordt.

— b f —

E. Brongersma: "Pedofilie" als verzamelnaam voor ongelijksoortig gedrag

Tijdschrift voor criminologie, 21e jrg, juli/augustus 1979. Uitg. Boom, Meppel.

Hardy Sigfrid Scheller: Die manipulierte Psyche, betrachtungen über die heterosexuelle Pädophilie.

Uitg. Sandra-verlag Tegelen, Grotestraat 47, 5931 CT Tegelen, sept. 1979

DSAP

Überregionales Treffen

Interregionaal treffen van de DSAP: vrijdag 9.11.'79 (16.00) t/m zondag 11.11.'79. Programma:

vrijdag: 16.00 uur kennismaking, informatietafel, groeps-gesprekken, opening thema's

zaterdag: "Zum pädosexuellen Selbstverständnis". Diskussie over de door de Homosexuelle Aktion Hamburg (HAH) Päderastengruppe samengestelde diskussie-stencils.

zondag: materiaal- en media workshop. Samenstelling van publicatiemateriaal, teksten, e.d. Diskussie over een mogelijk nieuw tijdschrift voor de "Pedobeweging".

Kosten hele weekend DM 26.

Losse dagonderdelen als volgt:

vrijdag DM 6.-, zaterdag en zondag DM 10.- Scholieren, Studenten en inkomenszwakken halve prijs.

Goedkope overnachtingsmogelijkheid in "Naturfreundehaus Moers" mogelijk, dient echter van te voren besproken te worden!

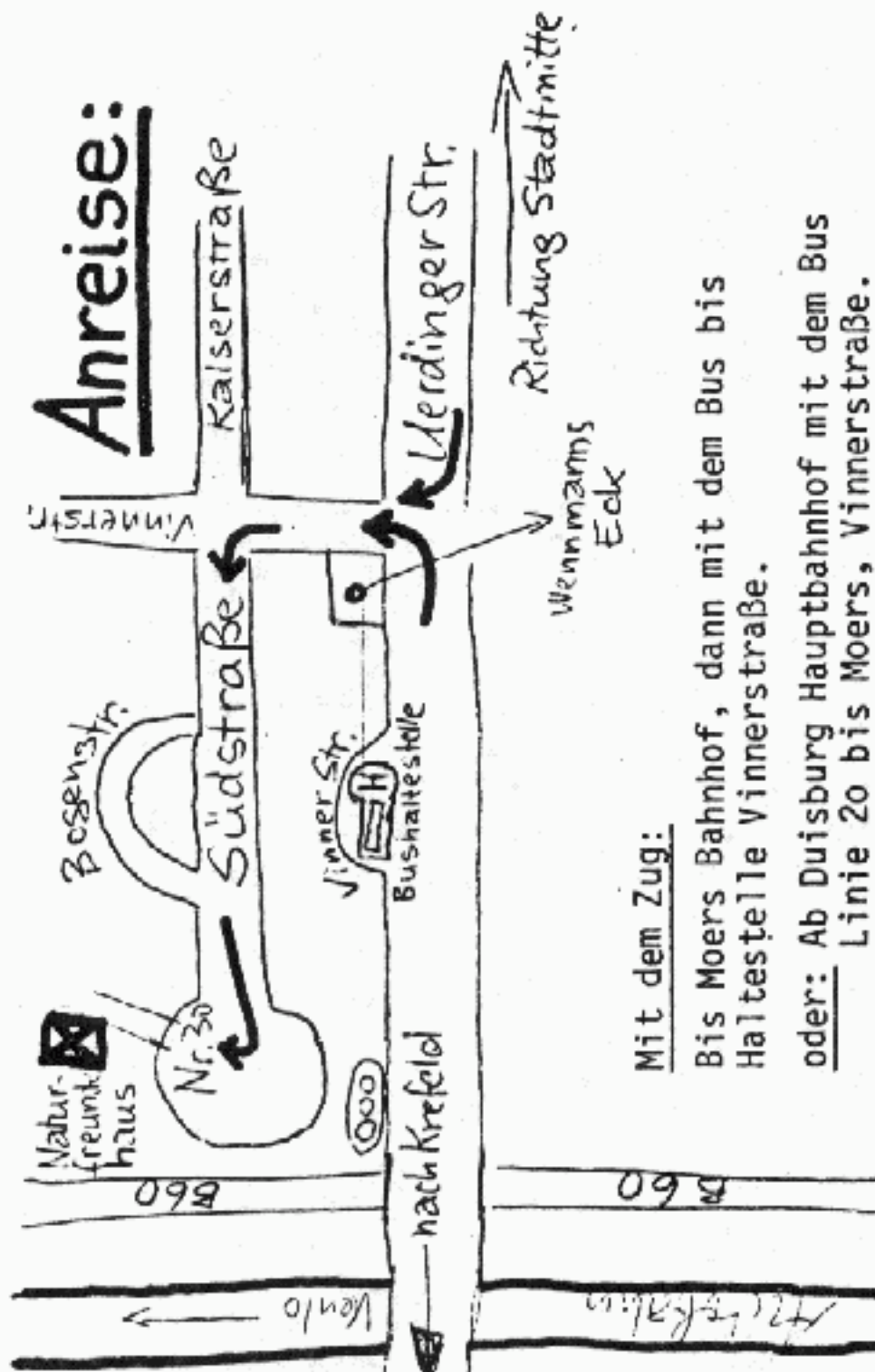
Omdat het zo kort dag is plaatsen wij geen inschrijvingsformulier meer. Gegadigden moeten zich maar telefonisch aanmelden: 0949-2151/55987

Plaats: Naturfreundehaus Moers, Südstrasse 30, 4130 Moers, tel. 02841/30376

Vanaf zondag 10 uur: Internationale Zentrum Duisburg, Niederstrasse 5, 4100 Duisburg, 2e verdieping.

organisatie: DSAP Düsseldorf en Krefeld in samenwerking met de DSAP Regionalgruppen Nord (HAH Päderastengruppe), Süd (Region Kehl) en DSAP Berlin.

Deutsche Studien- und Arbeitsgemeinschaft Pädophilie
Postfach 3236 4150 Krefeld, B.R.D.



Mit dem Zug:

Bis Moers Bahnhof, dann mit dem Bus bis Haltestelle Vinnerstraße.

oder: Ab Duisburg Hauptbahnhof mit dem Bus Linie 20 bis Moers, Vinnerstraße.

algemene informatie DSAP

regionale groepen in Rhein-Ruhr-gebied, Berlin, Baden-Württemberg.

In voorbereiding: Rhein/Main gebied, Nord-Hessen.

Koöperatief is de DSAP verbonden met een groep in Hamburg.

Ongeveer acht maal per jaar verschijnt de Rundbrief DSAP.

Twee maal per jaar zijn er interregionale kontaktdagen van DSAP.

Regionsgruppen in Rhein-Ruhr-Gebiet, Berlin, Baden-Württemberg.

In voorbereiding: Rhein/Main-Gebiet, Nord-Hessen.

Koöperatief is der DSAP eine Gruppe in Hamburg angeschlossen.

Etwa acht Mal jährlich erscheint der Rundbrief DSAP. Zwei Mal jährlich finden Überregionale Treffen der DSAP statt.

DE ROOKGORDIJNEN VAN EEN VALSE VERGELIJKING

Gelukkig lag het 6 oktober j.l. niet alleen aan GG: het vaststellen van de nieuwe naam van de Landelijke Werkgroep. Anders hadden we nu opgescheept gezeten met de brabbelnaam: Kinderseks is Mensenseks. Ondanks het feit dat we nu niet die belachelijke naam gaan dragen, wil ik toch reageren. Ik heb namelijk het beklemmende gevoel dat een dergelijke troebele leus elk moment weer kan opdoemen, omdat de LWG mij langzamerhand een vruchtbare voedingsbodem van ver sluijnde naamgevingen is gebleken; zowel de oude naam als de nieuwe vertonen verhullings-symptomen. Het verschil tussen deze namen en "Kinderseks is Mensenseks" is slechts dat in het laats laatste etiket het nivellerings-syndroom op de meest duidelijke en weerzinwekkende wijze tot uitdrukking komt.

pedofilie

Zo valt allereerst op dat de naam pedofilie verdwenen is. Dat mag dan, omdat, naar men meent, deze term een psychiatrisch etiket of een onzinnige geuzennaam is. (Zie artikel van GG). Men maakt daarbij echter de dramatische vergissing de bruikbaarheid van het woord af te meten aan de informatiewaarde en emotionele betekenis die het begrip voor de informant heeft, voor degenen, die anderen met pedofilie konfronteert, zoals een voorlichter dat doet of een lid van de politieke commissie en niet te kijken naar wat het begrip oproept bij hen, die geïnformeerd, gekonfronteerd worden. Nu is het zo - weinigen zullen mij dat afstrijden - dat het woord pedofilie bij de meeste mensen angst, zorgen, verontwaardiging, veroordeling, woede oproept, die terug te voeren zijn tot eigen seksuele beleving, bevrediging en mogelijkheden, eigen seksuele ervaringen, en, niet zelden tot

eigen seks-en lustangst. Die hele beerput van negatieve af-fekten blijft mooi dicht, als je het gebruik van "het" woord vermijdt. Maar bovendien gooi je daarmee de deur dicht voor de mogelijkheid om werkelijk iets te veranderen, om nl. de "pedofobe" mensen te helpen hun angsten te ontdekken en te verwerken, hun onzekerheid te bespreken, te voelen hoe onderdrukt ook zij zelf zijn. Want veel mensen doen mooi geen ene moer met je informatie, als ze niet eerst geholpen worden de emotionele blokkades, die de adequate verwerking van die informatie in de weg staan, op te heffen. In die zin kan het reuze emancipatorisch zijn jezelf pedofiel te noemen - ook al vind je dat je mogelijkheden niet in zo'n hokje te vangen zijn - en ook anderen op hun "pedofilie" te wijzen; moeders, kleuterleiders, onderwijzers. Het moeilijke van pedofilie, het problematische - voor wie dan ook - moet niet in rookwolken gehuld worden. Pedofilie bestaat pas niet meer, als wie het moeilijk vond de kans heeft gekregen er mee klaar te komen.

kronkel

Dit is misschien het moment om te wijzen op een kronkel in het schrijven van GG. Hij vergelijkt het begrip "pedofiel" met de begrippen "homoseksueel" en "homofiel" en besluit daaruit dat psychiatrische namen ongeschikt zijn als geuzennaam; "Ooit gehoord van 'Rode homoseksuelen'?" Nee GG, nooit van gehoord. Je vergeet echter dat emancipatiebewegingen zich blijkbaar geen naam aanmeten met als criterium het al dan niet behoren van de naam tot het psychiatrisch jargon. Het komt eenvoudigweg neer op het verheffen van een scheldnaam, het in trots en zelfrespekt

omhelzen van een woord dat bol staat van de negatieve konnotaties. Wel, als homo kom je dan bij "flikker" terecht; als pedo heb je meteen al het negatieve in huis. Zegt GG zelf niet, dat we in een tijd leven "waarin elke huisvrouw (bespeur ik hier iets denigrerends? RG) weet dat 'pedofiel' een stadhuiswoord is voor kinderlokker."

verhuld

Het verdwijnen van de term "pedofilie" verhult nog meer. Het maakt nl. ook de LWG, als mogelijke groep waartoe men zijn toevlucht kan nemen, als dat nodig is minder bereikbaar. Een ouderkommissie, met ouders die verteerd worden van angst, t.g.v. geruchten over een loslopende kinderlokker; waar moet ze hulp en informatie vragen? Bij de werkgroep "Jeugdemancipatie"? En de moeder die ontdekt heeft dat haar dochttertje doktertje speelt met de buurman, waar moet die naar toe? Naar de werkgroep "Kinderseks is Mensenseks"? En de man van 50 jaar die nooit met iemand over dat rare gevoel heeft durven praten en daar wanhopig van wordt? Zo zou ik nog wel even door kunnen gaan.

sluier

En dan de kwalijkste sluier. Kinderseks is Mensenseks! Wat een onzin! Hoe weet je dat, GG? Ja, gelezen, in Sekstant. Makkelijk hoor, zo'n simplifikatie. De oppervlakkigheid van een reklamespotje, dus hij zal het wel doen, die naam. We hebben al eerder een hele leuke gehad: een gastarbeider is ook een mens; een traan op een bruine huid is ook een traan; en nu dan ook: kinderseks is mensenseks. En het rare is, dat het wel een beetje lijkt te kloppen, dat kinderseks mensenseks is, maar dat, als je eventjes doordenkt, het schreeuwende flauwekul blijkt. Kinderen zijn mensen, dat is zo. Ergo: kinderseks is mensenseks. Logisch, hè. Ja, logisch klopt het. Inhoudelijk slaat het echter nergens op en wel op verschillende nivo's: de naam suggereert dat seks van kinderen gelijk is aan seks van niet-kinderen, laten we zeggen: volwassenen. En

dat kan je natuurlijk nooit stellen. We weten niets of onvoldoende van hoe kinderen ervaren wat volwassenen seks noemen. Een kind kan wel allerlei gedrag vertonen, dat ik seksueel noem, maar het is zeer de vraag of dat kind op dat moment iets "seksueels" beleeft, zoals ik zou beleven, als ik datzelfde gedrag zou vertonen. De naam suggereert dat, als kinderseks nou maar gezien wordt als seks van mensen, dat het dan allemaal zo erg niet meer is. Niks bijzonders jongens met die kinderseks. Het is gewoon mensenseks. Nou, dat is dan heel beroerd zou ik zeggen want het is droevig gesteld met die mensenseks. Lees Frenken (afkeer van de seksualiteit) er maar eens op na. En die konklusie "Nou, dat is dan heel bereord", die zal GG nou net niet op het oog gehad hebben. Met zijn naam wil hij juist afleiden van de problemen. En de pest is, dat het nog lukt ook met zo'n naam. Mensen zullen ook denken: dan is het niet zo erg. En wij lekker des te eerder de wetswijziging erdoor.

misvorming

Onderdrukte mensen (dus ook kinderen) te suggereren dat alles kits is, is uiterst wreed en reaktionair, omdat je er de realiteit van onderdrukking en geweld mee vergoelijkt. Zo laat je mensen in de hartstikke vrieskou staan. Je voorkomt de bewustwording van de gedwongen aanpassing (van volwassenen en kinderen), zonder welke aanleiding dan ook ontbreekt om ook maar iets fundamenteels te veranderen aan de maatschappelijke ordening die in de laatste instantie bepalend is voor de psychische - dus ook seksuele - misvorming van kleinen en grote mensen.

Een samengebald programma, zo kenmerkt GG zijn naamsvoorstel. Ik ben er bang voor, ja: een tactisch programma, gericht

op snelle wetswijziging, zonder al te zeer lastig gevallen te worden door mensen die het allemaal maar moeilijk vinden, die seks met kinderen en die seksuele spelletjes en wat je allemaal niet leest, meneer. Ná die wetswijziging kunnen veel kinderen en volwassenen rustiger neuken, veiliger, minder angstig. Veel kinderen en volwassenen zullen op een meer ontspannen wijze relaties met elkaar kunnen aangaan. Bestaande relaties zullen misschien een floers van beklemming verliezen. Dat is fijn, zalig zelfs! Maar met de afschaffing van de gewraakte paragrafen, is de seksangst niet afgeschaft, noch de woede, noch de afgunst of het vooroordeel.

stront

Ik opteer voor een ander program. Het begint met een nieuwe naam: LWG-Pedofilie. Dat behoedt ons er voor- zowel vóór als ná de wetswijziging - te doen alsof er niet vreselijk veel stront aan de knikker is.

Dat de rook optrekke.....

René Gussenhoven.

afdelingsnieuws

GRONINGEN

De werkgroep Groningen houdt elke eerste dinsdagavond van de maand spreekuur voor mensen met vragen.

Het spreekuur is van 7 tot 9 uur 's avonds in het Emancipatiecentrum, Kraneweg 56, te Groningen. We zijn daar ook telefonisch te bereiken: 050 - 133321

(Brieven graag naar postbus 1387, 9701 BJ Groningen.)

Elke tweede dinsdag van de maand organiseren we een open avond in het Emancipatiecentrum, Kraneweg 56 te Groningen. Aanvang 8 uur. Iedere geïnteresseerde is welkom.

Thema con variazione

Als algemene tendens ten aanzien van pedofilie is een streven waarneembaar de pedofilie te integreren in de menselijke seksualiteit als geheel. Toch kom ik in NIKS (en ook andere tijdschriften steeds weer artikelen tegen van mensen die juist willen proberen de pedofilie op te splitsen in specialismen. Er zijn pedofielen, pedorasten en pedosexuelen. Moreel afkeurenswaardig zijn de seksuele contacten vóór de puberteit, terwijl na de geslachtsrijpheid deze seksuele contacten juist erg opvoedend zijn, echter alleen wanneer het jongens betreft. Mensen die vanwege bekend geworden pedofiele contacten met justitie in aanraking kwamen, zijn een ander soort pedofiel, dan zij die de dans toevallig ont-sprongen. We komen werkelijk etiketjes tekort!

afgerond geheel

Sexualiteit moet toch een aan-gelegenheid zijn tussen mensen onderling, ongeacht geslacht en leeftijd. Het is nog nooit iemand gelukt om op overtuigende of zinnige wijze grenzen te trekken met het doel mensen uit te sluiten van het recht op vrije gevoelens- of lichaamsbeweging. Ieder mens, iedere relatie is verschillend in beleving en in-breng. Een kind is niet een nog onvolwaardige volwassene, maar op elke willekeurige leeftijd een afgerond geheel. De liefde gaat uit van het feit dat de partner is zoals hij of zij is, en niet zoals hij of zij zou moeten zijn. Je gaat niet skieën in de Sahara of bergbeklimmen in de Povlakte. In dit licht be-zien zal de pedofilie niet meer zo'n angstvallig afgebakend gebied zijn, maar kan zij onderdeel worden van de algemeen menselijke seksualiteit. Het woord pedofilie is dan waarschijnlijk niet eens meer nodig.

A.H.

GNUIVEND LIKKEN ZIJ ZICH DE LIPPEN AF

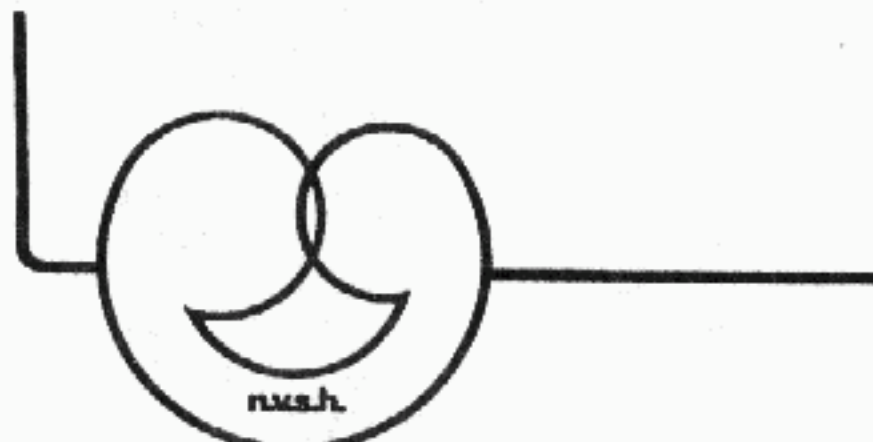
Op het partijcongres van de Britse Conservatieve Partij op 10 oktober kon men eigenaardige plannen horen uiteenzetten. We weten dat Engeland krampachtig is, vooral de laatste jaren, maar je schrikt wel weer als je het volgende leest: Minister William Whitelaw van binnenlandse zaken vertelt stralend aan een meegnuivend publiek welke plannen er uitgewerkt worden bij het opzetten van twee experimentele strafkampen voor jeugdige delinquenten. "Een korte, scherpe schokbehandeling", "exercities, appels en inspecties zijn dagelijkse routine; van kwart voor acht 's morgens, tot lichten uit om half tien 's avonds, gaat het leven in een straf tempo. Ik beloof dat het geen vakantiekampen worden, en ik verwacht dat de mensen die er geweest zijn nooit meer terug willen". De nadruk wordt gelegd op hard en constructief werk, lichamelijke activiteiten, discipline, netheid, zelfrespect en respect voor autoriteiten. De toehoorders lippen zich bij deze woorden de likken af.

Er worden twee kampen opgezet waar jeugdigen hun straftijd in plaats van in gewone gevangnissen moeten uitzetten. De achtergrond is dat veel jeugdige misdadigers de normale gevangenis niet serieus nemen. "Ze lachen erom", zei Whitelaw, "en ik wil die grijns van hun gezicht vegen." Beide kampen, één voor 14- tot 16-jarigen en een voor 17- tot 20-jarigen, moeten komend voorjaar klaar zijn. Er wordt hard gewerkt, is de bedoeling. Alle voorrechten, zoals spel en sport, T.V. kijken moeten worden verdiend door goed gedrag. Voorlopig zullen 400 jeugdigen de geneugten van deze militaire-stijl heropvoeding mogen proeven. De congresgangers applauddisseerden lang en krachtig na Whitelaw's mededelingen. Hear hear!

bron: NRC-Handelsblad

afdelingsnieuws

VENLO



**•werkgroep jeugdemancipatie
en pedofilie•**

afd. Venlo
postbus
635

Vanaf heden is het postadres van de werkgroep Venlo gewijzigd in:

Postbus 635

Venlo

Alle correspondentie dus graag naar dit adres.

Het secretariaat blijft bereikbaar op Hogeschoorweg 81 te Venlo, en wel speciaal op de woensdagavonden t.b.v. hulpverleners en anderen die met de werkgroep in contact willen treden. Telefoon op woensdagavond van 19.00 tot 23.00 uur: 077 - 11101

Tegelijk met de naamsverandering ontwierp de werkgroep Venlo een nieuw vignet dat bij alle publikatie en informatie naar buiten toe als herkennings-symbool gebruikt zal worden.

DEN HAAG

Ook de werkgroep Den Haag heeft een nieuw adres: alle post voortaan naar
Groothertoginnelaan 203
Den Haag

In beide gevallen geldt dat het nieuwe adres dat van de NVSH-afdeling ter plaatse is, dus zowel voor Venlo als voor Den Haag moet op de brief duidelijk vermeld worden dat deze is bestemd voor de werkgroep jeugdemancipatie en pedofilie.

adressen

Landelijke Werkgroep:

N.V.S.H. Landelijke Werkgroep
Jeugdemancipatie

NVSH-LWGG
Postbus 132
5240 AC
Rosmalen

NVSH:

N.V.S.H. Verenigingskantoor Postbus 64, Den Haag tel.070-469709

N.V.S.H. telefonische hulpdienst tel.070-600010

S.D.S. telefoon voor kinderen tel.020-224455
elke dag van 4 uur 's middags tot 8 uur 's avonds

Afdelingswerkgroepen:

Amsterdam	Blauwburgwal 7 - 9
Deventer	Postbus 692
Eindhoven	Postbus 440
Groningen	Postbus 1387
Den Haag	Groot Hertoginnelaan 203
Maastricht	Rechtstraat 20
Nijmegen	Postbus 6728
Rotterdam	Koningin Emmaplein 1
Tilburg	Postbus 1251
Utrecht	Wittevrouwensingel 100
Venlo	Postbus 635

Overige kontaktadressen:

Bergen op Zoom	Postbus 663
Leiden	B. Füss, Postbus 136
Tiel	St.Agnietenstraat 19
Zoetermeer	Postbus 540

België:

Antwerpen	Studiegroep Pedofilie, Volkshogeschool Elcker-IK, Consciencestraat 46 2000 Antwerpen
Leuven	Studiegroep Pedofilie, College de Valk Tiensestraat 41, 3000 Leuven

Duitsland:

Düsseldorf	DSAP (Deutsche Studien-und Arbeitsgemein- schaft Pädophilie) Postfach 3236, 4150 Krefeld
------------	--

Zwitserland:

Bern	SAP (Schweizerische Arbeitsgemeinschaft Pädophilie) Postfach 138, CH 3000 Bern 9
------	---